

Въ това време се върна баба Търкаланка.

— Дудулчо, какво ти е, баба? — викна тя, като видѣ хубавото си момче, тъжно, прѣвито на двѣ и съ възглавница на корема.

— Умирамъ, бабо, каза Дудулчо. Лисцата отнесе кокошкитѣ, и азъ изяхохъ меда, за да ми се пукне коремътъ.

Баба Търкаланка разперп отчаяно ржцѣ и незнаеше, какво да прави.

КОЙ Е ПРОДАВАЧЪТЪ?

Единъ градинарь натоварилъ магарето си съ лукъ и отишълъ да го продава въ града. Щомъ той извикалъ: „ха, лукъ, ха! . .“ — магарето му изревало. Колкото пжти градинарьтъ извикалъ, толкова пжти и магарето изревало. Най послѣ той се разсърдилъ, взелъ една тояга и почналъ да бие магарето.

Около него се събрали много хора, и го попитали:

— Защо, байно, биешъ магарето?

— За да разберемъ, кой продава лука, отговорилъ градинарьтъ.

Б. Антоновъ.

НЕДОРАЗУМѢНИЕ.

По естествознание. — Учителътъ (разказва за топлината): Отъ топлината тѣлата се разширяватъ. Ако земемъ напримѣръ единъ овчи мѣхуръ, слабо надутъ, и го оставимъ близу до наплената печка, какво ще стане съ него, Иване?

Иванъ (разсѣянъ): Ще го изяде котката, г-нъ учителю!

МАГАРЕШКА СУЕТНОСТЪ.

Единъ воденичаръ отгледалъ едно едро, яко и много красиво магаре. Наричалъ го Марко. На една изложба комисията намѣрила, че то е най-хубавото магаре въ цѣлия окръгъ, и наградила стопанина му съ първа награда. Навръщане Марко билъ отведенъ у дома съ почести, укученъ съ вѣнци отъ цвѣтя и панделки по главата и шията. Той прѣминалъ града, като дигалъ гордо глава и тропалъ важно съ копитата си.

Отъ всичко това Марко се възгордѣлъ толкова много, че не щѣлъ и да погледне своитѣ другари отъ обора, които били излѣзли да го посрѣщнатъ и поздравятъ за честта му. Слѣдъ кратко колебание той приелъ поздравитѣ и честитязанията само на коня, когото счелъ за животно благородно и достойно за неговата милостъ.

Когато се изтегналъ на постелката си, Марко се прѣнесълъ въ приятнитѣ спомени отъ деня и въ сладко блѣнуване за бъдещето. Най-напрѣдъ — той нѣма вече да работи. Никогa не ще видятъ вече изъ улицитѣ да се огъватъ краката му подъ тежестта на пълнитѣ съ жито и брашно човали. Навѣрно него ще поставятъ като началникъ надъ другаритѣ му, прѣдъ които той ще върви гордо и ще ги води отъ воденицата до клиентитѣ на господаря си и обратно. И човѣци и животни ще се кланятъ прѣдъ него и ще му стдаватъ почести. . .

Най-послѣ Марко се успалъ.

Съмнало се, а той още лежи, не става.

Но ето — пристига слугата на воденичаря съ голѣмъ камшикъ въ ржка; приближава до Марка и му дума:

— Хайде ставай! Що значи това? Какъвъ е този мързель тая сутрина?